

ВІДМІНКОВІ ВІДНОШЕННЯ ТА ЗАСОБИ ЇХ РЕПРЕЗЕНТАЦІЇ В АНГЛІЙСЬКІЙ МОВІ

Доп. – Тарасенко О., ПР-21
Наук. кер. – к.філол. н., доц. Чернюк Н.І.

Відмінкова система іменника являє собою значну проблему в сучасній англійській мові. Питання категорії відмінку в англійській мові й досі має дискусійний характер, бо до цього не існує єдності думок, точки зору щодо цього питання розрізняються. У різні часи різні дослідники займалися проблемою вивчення кількості відмінків в англійській мові. В залежності від підходу автора до визначення категорії відмінка, англійська мова наділялась різною кількістю відмінків. Існують такі точки зору, автори яких стверджують, що в сучасній англійській мові взагалі не існує відмінкової системи. З іншого боку англійській мові приписували необмежену кількість відмінків (якщо сполучення іменника з прийменником вважати морфологічною формою відмінка).

Але відмінок має розглядатися як морфологічна категорія, яка передає відношення імені у реченні. А отже категорія відмінка в англійській мові формується опозицією формальних морфологічних показників і представлена формами двох відмінків: загального та присвійного. Англійським займенникам також притаманна система відмінків. Англійські особові займенники мають форми двох відмінків: називного та об'єктного. Англійський питально-відносний займенник *who* змінюється за трьома відмінками: називним, присвійним та об'єктним.

Відомо, що староанглійська відмінкова система складалась з чотирьох відмінків (називного, родового, давального та знахідного) і категорія відмінка була словозмінною. Але в процесі граматичної перебудови природа категорії відмінка змінилась, внаслідок чого три відмінки (називний, родовий, знахідний) злились в один відмінок – загальний, якому протележить присвійний відмінок, котрий

зберіг формант –'s. Якщо раніше в англійській мові з'язки між словами в реченні здійснювались за допомогою закінчень, то в сучасній англійській мові відмінкові відношення реалізуються за допомогою допоміжних засобів, до яких належать порядок слів у реченні, вживання прийменників з іменниками та займенниками.

У ході дослідження були розглянуті системи відмінків іменника в англійській та українській мовах, проаналізовані засоби вираження відмінкових відношень, подібності та відмінності в категорії відмінка та засобах її вираження в обох мовах. Якщо в українській мові відмінкові відношення реалізуються через відмінкові флексії, то в сучасній англійській мові для вираження відмінкових відношень важливу роль відіграють місце, яке займає іменник у реченні та допоміжні слова. В сучасній англійській мові іменник у формі загального відмінка без прийменника передає ті ж самі відношення, які в українській мові передаються називним, знахідним чи давальним відмінками. Але в українській мові такі відношення реалізуються різними відмінковими флексіями іменника, а в англійській мові – через синтаксичну функцію іменника.

Прийменники, поєднуючись з іменниками чи займенниками виражають граматичні відношення, які в українській мові передаються безприйменниковими непрямыми відмінками.

Якщо загальний відмінок англійських іменників – відмінок з нульовим закінченням, то в протигагу йому присвійний відмінок має формант –'s. Англійський іменник у присвійному відмінку слугує засобом вираження належності у іменників, котрі означають назви істот і являє собою означення іменника, котрий стоїть після нього. Він відповідає українському іменнику у родовому відмінку чи присвійному прикметнику. Прийменникове сполучення з „of„ передає відношення належності у іменників, які означають неістот. Але з такими іменниками все частіше використовується присвійний відмінок. У результаті аналізу були зроблені висновки, що флексійна система відмінків іменників англійської мови

припинила своє існування, а на її місці з'явилась нова система, представлена двома відмінками іменників та окремою відмінковою системою займенників.

СКОРОЧЕННЯ В НІМЕЦЬКІЙ МОВІ

Доп. – Левіт Ю., ПР-21

Наук. кер. – ст. викл. Чепелюк А.Д.

На сьогоднішній день скорочення набули великого поширення і використовуються як у діловій та науковій літературі, так і у звичайному усному мовленні. Важливим є добре володіння скороченнями перекладачем, адже в процесі перекладу він не тільки замінює знаки однієї мови іншими, але й осмислює та порівнює поняття, які не можуть бути однаковими у двох культурних системах.

Скорочення в певній мірі входять до складу неологізмів, що виникають з новими виробничими і суспільними відносинами, новою ідеологією, новими умовами побуту та відкриттями у науці і техніці.

Існує чотири основні види утворень, тобто аббревіатури (скорочення слова чи словосполучення, вживане в усному і писемному мовленні; складноскорочене слово, утворене різними способами, а також загальноприйняті скорочення слів), акроніми (аббревіатура, утворена з початкових букв слів або словосполучень), злиття (одиниці, в яких поєднується один усічений елемент і повна форма другого елемента) та усічення (усічення фінальної частини). Однією з основних причин появи скорочень є тенденція до уникнення надлишкової інформації. Та сама кількість інформації передається в скороченому слові меншою кількістю знаків, ніж у співвідносному словосполученні. Важливою причиною вживання значної кількості скорочень у мові ділових паперів є прагнення до економії місця, пов'язане з обмеженістю площі документа (адже фактом уже стало те, що укладачі сучасних ділових паперів у промисловості намагаються за всяку ціну вмістити всю інформацію на одній сторінці). Вживання аббревіатур